

[Christmas Møller.]

Jeg vender mig dernæst med nogle Bemærkninger dels til de Betragtninger, der er blevet fremsat af det ærede Medlem Hr. S. Munk, og dels til den Beretning, der er afgivet af Undersøgelsesudvalget. Beretningen omtaler — og dér mener jeg, at den sætter ind paa det psykologisk rigtige Punkt — det, der skete i 1927 med Hensyn til Selskabets Levering af tre store Skibsdieselmotoranlæg til Japan. Jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at dér har man Nøglen til en meget stor Del af Burmeister & Wain's Ulykke. Man var i den overordentlig vanskelige Situation, om man skulde udvide for at bevare Arbejdet eller lade Arbejdet gaa fra sig. Beretningen sætter paa en psykologisk rigtig Maade dette som Nøglen til en hel Del af de Vanskeligheder, der er kommet.

Det ærede Medlem Hr. S. Munk gentog her sin Tale fra før Jul; det ærede Medlem er utvivlsomt ene om at mene, at denne Tale var saa særlig værdifuld, men det mener han altsaa, hvorfor han gentog den. Det ærede Medlem sagde, at denne Beretning viser, at Ledelsen har manglet Overblik, at der har været manglende Ledelse. Jeg vil heroverfor gerne sige, at jeg tror, man skal være overmaade varsom — det gælder baade det ærede Medlem og andre — med nu, da Selskabet er brudt sammen og skal rekonstrueres, at falde over Selskabets Ledelse. Hvis vi økonomisk skal gøre op Fejl i Staten, Fejl i den økonomiske Politik og sammenligne dem med de Fejl, der er begaaet her, tror jeg saamænd, det ærede Medlem Hr. S. Munk beskæmmet vil bøje Hovedet. Der kan ikke være nogen som helst Tvivl om, at der paa eet Omraade er sket en stor Fejl. Jeg kan udtrykke det saaledes, at det parlamentariske System, man har haft: at der ikke var een, der havde Ledelsen, men der var fire, som var ligestillede, naturligvis ikke har duet i et Selskab af denne Karakter, og at det havde været formaalstjenligt, om een havde haft Ledelsen.

Men naar man saa taler om den ufor-svarlige økonomiske Politik, som Selskabet har ført, naar det ærede Medlem Hr. S. Munk gentager sine Betragtninger over dets Dividendepolitik og andet, og naar Beretningen tillader sig at skrive:

„Man skal her oplyse, at der i Aarene 1920—31 er udbetalt følgende Beløb: Tantième (Honorar) til Bestyrelsen ca. 1,2 Mill. Kr., Tantième til Direktionen ca. 3,7 Mill. Kr. og Udbytte til Aktionærerne ca. 20,4 Mill. Kr., i alt ca. 25,3 Mill. Kr.“

saa tror jeg, man har Lov til at sige heroverfor — ikke at jeg vil sige, at der ikke paa et og andet Punkt maaske er betalt for stor Tantième og for høj Løn, det kan vi alt sammen tale om —, at hvis man holder disse Tal isoleret op, faar man ikke noget virkeligt Billede af, hvad Burmeister & Wain økonomisk har betydet. Man maa naturligvis tage med, at i de samme 12 Aar er der udbetalt 209 Mill. Kr. i Arbejdsløn, 6 Mill. Kr. i Skatter, til Funktionærer med Tantième 38,9 Mill. Kr., til Pensionskassen 3,2 Mill. Kr. og til en saakaldt Hjælpekasse ca. 1 Mill. Kr. At stille det op paa den Maade, at de 25 Mill. Kr. er Aarsagen til Ulykken — hvoraf de 20 Mill. Kr. oven i Købet er Aktionærernes Udbytte i denne Periode —, ja, det er en fuldkommen meningsløs Tale, simpelt hen af den Grund, at hvis man ikke gav Aktionærerne et vist Udbytte, vilde overhovedet Kapitalplacering slet ikke kunne finde Sted. (Korsgaard: Det var gaaet i Renter). Det ærede Medlem Hr. Korsgaard tilføjer, at det var gaaet i Renter, og jeg er det ærede Medlem taknemmelig for, at han paa den Maade understreger en Ting, jeg burde have sagt.

Men jeg siger videre: naar man nu taler om Udbyttet, saaledes som det ærede Medlem Hr. S. Munk gjorde, hvorledes er saa det Forslag, Handelsministeren her fremsætter, og som det ærede Medlem i det store og hele tiltraadte? Handelsministeren foreslaar, at der til Præferenceaktierne skal gives 6 pCt. og det oven i Købet paa den nederdrægtige kapitalistiske Maade, at hvis det kun bliver 4 pCt. det ene Aar, skal det være 8 pCt. det næste, hvis der er Mulighed derfor. Det er jo ikke just en Rentesænkningspolitik, det her drejer sig om. Jeg har ikke Indtryk af, at dette er Udtryk for Bestræbelser for at faa Renten ned. Men hvis det ærede Medlem Hr. S. Munk vil se paa Burmeister & Wain's Kapitaludbytte i hele Perioden, se paa, hvor stor en Procent der er kommet til Aktionærerne, saa burde det ærede Medlem vide, at han da ikke kommer saa forfærdelig meget over de 6 pCt., som han nu vil give til den allervæsentligste Del af Aktiekapitalen. Hvorfor sætter man 6 pCt., hvorfor angiver man, at dette skal være Udbyttet? Simpelt hen af den Grund, at man ikke tror, man ellers kan faa placeret Aktierne noget Sted, naar disse Aktier ikke kan komme noget væsentlig over Pari, fordi man skal være tvunget til at lade dem indløse til Pari. Men det ærede Medlem Hr. S. Munk har altsaa tiltraadt en Dividendepolitik i det nye Aktieselskab, som ikke er væsentlig forskellig